

Kibirli Bir Acı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Aralık 2017

Bilirdim bilmesine cebi delik düşlerimden sızanı sazan misali avuçlayan gönül gözümdeki o şaşkın ibare ile kem gözlü cehaletin kehanet üreyen sicilinde cimri bir mutluluk tahayyülü yine dünden yarına aktarmalı yolculuğumun da hülasa çekincesinde ben hala nasıl oluyor da bir arpa boyu ilerleyememek ile gerisin geri kaçmanın da eş değerli bir yankı çağrıştırdığını.

Boşboğaz olması temenni etmediğim belki de anlık bir öfkenin mutluluk getirmeyeceğini idrak etmek kadar da kanatsız bir uçuş.

En bariz mutluluk ise, yakarışın huzura denkliği ve her nasılsa mutluluk kondurmak adına yeteri kadar feraha çıkılması bir gün hatta ömür dilemması.

Gün özürlü olduğumu biliyorum bu değil mi geceye sığınıp rahmete ve hüzne doymuşluğum?

Dona kalmak ise hicap duyulması sonra da üstünü örttüğüm kusurlarım, günden kaçıp kıyasıya, kıstas bellediğimi de hece hece sunmak.

Kimin için yazdığımı henüz bilmezken ve evren dolduruşa getirdikçe tünediğim beyaz sayfa ve hala nasıl oluyor da bu rahmeti Yaratan sunmaktan vazgeçmedi gibisinden bir şaşkınlık belli ki nazar değer değmez bu utku yok saymam hem de ansızın sızan bir sureden nemalanmak yine kulun niyazında saklı tuttıkları sadece Allah nezdinde bir bildirge iken.

Tebessümün ilahını konduruyorum belki de bukle bukle çöreklenen hüzün ertesi bir farkındalık.

Semaya düşüp de yolum selam verdiğim bunca rahmete bir fısıltı düşüyor ve aheste varlığımla peşkeş çektiğim hüzün dilimlerini buyur ediyorum yoldaşlarıma.

Yoldan çıkmamak adına bir ömür direnip gözden çıkardıklarım belki de tam tersi.

Kuru sıkı bir yalan bir çıkmazken dilimden ya da zaruri bir mutluluk huzmesine dahi vakıf değilken.

Körelen hislerim hele ki son on gündür yaftaladığım bilfiil yine benliğim üstelik beğenmediğim yetmezmiş gibi kötülediğim yine şahsıma dair aslında bir hayatın manifestosunu kopyalayıp sonra da çöp kutusuna attığım özelemlerim, cümlelerim ve büyüyen rehavet aslında gözümde büyüttüklerim ve tepeme saplanan derin bir ağrı.

Buğusu belki de aşkın ya da marifetmiş gibi sevdiğini söyleyen kim varsa lakin arkası gelmeyen sonra da nefretin o tuhaf telaffuzuna denk gelip kendimden uzaklaştığım sözüm ona yakın kılacaktım kendimi, demenin bile bir külfet ve koca bir anlamsızlıktan ibaret olmasına yeni yeni vakıf olamam.

Kollarımdaki boşluk.

Sanrıların kuytusunda büyüttüğüm izdiham.

Korkularım ve nefsim arasında bir seçim yapmanın ne denli zor olduğuna dair geliştirdiğim o inanç ile bağlantı kurmak adına dış dünyanın hengâmesi ile bu da yetmezmiş gibi uzak kalmanın hangi denklemlerle örtüştüğüne tanıklık etmek adına kendimi saldırdım...

Tüm hezeyandan arda kalan ise kibirli bir acı bu da yetmezmiş gibi korku tüneline geçtiğim aralıksız yirmi dört saat ve örtüşen kâbuslarımda ben hala nasıl oluyor da ölmenin hikmetine vakıf olamadım, diye esefle kinaye üretirken yine mutluluk özürülü varlığımın hüznü doyumsuzluğunda kimseler ile rekabete girmenin de zaman kaybı olmaktan öteye gitmeyeceğini.